

svůj styl také autor dramatu? A ve kterých jazykových složkách se prosazuje styl dramatika proti stylu postav? To je otázka, které bylo dosud věnováno málo pozornosti. Poměrně jasné jsou jednotlivé stylistické rysy v dramatu veršovaném (o tom v kapitole Verš předlohy a verš překladatele). Neověřena zůstala teze J. Veltruského: „Neexistuje drama, v němž by např. repliky jedné osoby byly nesený intonací, repliky druhé osoby exspirací. Projevy různých osob se od sebe sice mohou lišit svým slovníkem, nikoli však celkovým rázem pojmenování.“⁵¹

Veltruský uvádí dva výrazné příklady:

(Intonace):

Student (jí, dívá se kradmo na děvče): Ale vy opravdu jste hezká.

Lojzička: Děkuju!

Hora (žertovně): Krajane!

Student: Takové hezké oči máte!

Hora: Už jsem ti řekl, člověče, že z toho nic nebude. A pak má tam doma namluveného řezníka —

Lojzička: Krejčího —

Student: — nebo nikoho; já bych řekl, že nikoho. To já poznám na první pohled.

(Exspirace):

Goertz (k sobě): Ó králi. Žes hlasu mého nevyslechl. (K Ribbingovi) Přečasto vůli svou mi projevil.

Ulrika (ironicky): K víře skoro podobno; škoda jen, že jsou známy státníka Goertze zásady.

Ribbing: Není zákonem pouhá vůle králova.

Goertz: Před světem veškerým chci hájit práva vévody.

Ulrika: A práva svého já.

Robbing: A práva země já. Ne zisku svého, ne chťičů svých se táž; já zákona se ptám a zákon dí: Neustanovil-li zákonem král bezdětek posloupnost sám, ustanoví ji sněm. Umlklo právo dědičné a zemi volno jest vyhledati si krále.

Pozornosti překladatele by si toto základání akustické zaměření hry zasloužilo zvláště, kdyby se potvrdily je-